

Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ.

Стаття 5 Конституції України

№11 (27)

Наша ГРОМАДА

П'ЯТНИЦЯ,
16 березня '18

Цей день в історії

Починали як громадська рада

17 березня 1917 року у Києві політичні, громадські, культурні організації створили свій представницький орган – Українську Центральну Раду. Головою обрали М.Грушевського.

УЦР згодом перетворилася на парламент. У червні 1917 р. УЦР видала I Універсал, яким проголосила: «не відділяючись від усієї Росії... народ український повинен сам господарювати своїм життям». У липні 1917 р. УЦР ухвалила II Універсал, яким оголосила про намір розробити «закон про автономне об'єднання України». Після захоплення більшовиками влади в Росії УЦР проголосила Українську Народну Республіку у федеративних зв'язках з Росією (III Універсал, листопад 1917 р.). У розпалі боротьби з більшовиками (які створили в Харкові свій Народний Секретаріат) УЦР проголосила IV Універсалом (січень 1918 р.) УНР самостійною державою. Найважливіший законодавчий акт УЦР – Конституція (квітень 1918 р.), яка стверджувала УНР як парламентську республіку. 29 квітня 1918 за підтримки німецьких військ стався переворот. Гетьманом України проголошено П.Скоропадського, який розпустив УЦР і скасував видані нею закони.

ОТГ господарюють ефективно

Статистика свідчить, що доходи місцевих бюджетів ОТГ за січень-лютий 2018 року зросли на 63,8% (+1,11 млрд грн), у порівнянні з відповідним періодом минулого року, та склали 2,85 млрд грн. Зокрема, податку на доходи фізичних осіб надійшло 1,6 млрд грн (зростання

на 32,0% або на 377,1 млн грн), плати за землю – 399,6 млн грн (зростання на 16,5% або на 56,5 млн грн), єдиного податку – 679,1 млн грн (зростання на 38,3% або на 188,1 млн грн), податку на нерухоме майно – 53,8 млн грн (зростання в 2 рази або на 26,7 млн грн).

2, 5 та 10 гривень стануть монетами

Національний банк України презентує нові обігові монети номінальною вартістю 1, 2, 5 та 10 гривень. «Ці монети з часом замінять банкноти відповідних номіналів, що зараз перебувають в обігу», – йдеться у повідомленні НБУ. Українці зможуть

розраховуватися одночасно і новими монетами, і банкнотами відповідних номіналів, доки монети природно та поступово не замінять банкноти в обігу. Крім того, Нацбанк хоче припинити карбування монет номіналом 1, 2, 5 та 25 копійок.

Переходимо на літній час

За постановою Кабміну, перехід на літній час в Україні уже понад 20 років відбувається в останню неділю березня. Нинішнього року переведення годин-

ників відбудеться в ніч проти 25 березня. О третій годині стрілки годинника треба буде перевести на годину вперед.

Готові прислухатися

Щодня, з 8.00 до 16.00 години (крім вихідних та святкових днів) з питань недопущення, попередження та протидії проявам корупції в головному управлінні Пенсійного фонду України в Ки-

ровоградській області працює «телефон довіри» (0522) 37-70-53. Також діє електронна скринька audit@kr.pfu.gov.ua, де можна залишити повідомлення із зазначених питань.

Варто скористатися

Кабінет міністрів спрямував 400 мільйонів гривень на урядову програму з енергоефективності, яку в народі називають «теплі кредити». Втричі, у порівнянні з минулим роком, збільшено фінансову підтримку для ОСББ/ЖБК. Уже через тиждень півтора програма запропаде в державних банках – Ощадбан-

ку, Укргазбанку, Приватбанку та Укрексімбанку. Українці зможуть отримати безповоротну допомогу від уряду на проведення енергоефективних заходів у своїх домівках – утеплити будинок, замінити старий газовий котел на ефективніший газовий, встановити лічильник на воду чи опалення за кошти держави.

Щоб розвиватися, потрібні велике бажання і сила волі

Валерія Хоровець – одна з тих учениць Катеринівської середньої школи, котрі чітко знають, чого вони хочуть досягти в житті й чимало для того роблять. Навчаючись у дев'ятому класі, вона, окрім уроків, відвідує різні гуртки, займається спортом. Тобто для неї не тільки й світу, що в інтернеті, як це часто буває з її однолітками. Щоб дізнатися, як їй вдається всюди встигати, який план на майбутнє, «Наша громада» попросила Валерію відповісти на кілька запитань.

– Валеріє, насамперед поділися, як ти вчишся, з яких предметів маєш гарні оцінки.

– У навчанні до відмінників не належу, але й задніх не пасу. Найкращі оцінки маю із зарубіжної літератури і фізкультури, яка мені дуже подобається.

– Про позаурочні заняття: гуртки, секції відвідуєш?

– Оскільки дуже люблю грати у волейбол, то відвідую шкільну волейбольну секцію, а ще вокальний та танцювальний гуртки при сільському Будинку культури, музичну школу, що в селищі Новому. Беру участь у різних спортивних змаганнях, конкурсах. Наприклад, нещодавно в складі хорошої групи музичної школи побувала у Львові, де ми виступили дуже добре, посіли друге місце.

– Але ж це потребує чимало часу, сили волі, дисциплінова-

ності! Чи не важко, чи не краще було б обрати щось одне?

– Звичайно, так було б легше і часу витрачалося б менше, але я прагну розвиватися всебічно. Гадаю, в майбутньому це мені прислужиться.

– Маєш свій «рецепт», як не кинути гурток чи секцію, адже у багатьох школярів це трапляєть-

ся дуже часто?

– Не знаю, чи можна вважати це «рецептом», але я точно знаю: щоб розвиватися і фізично і духовно, потрібні велике бажання і сила волі. У мене вони є. До речі, ніщо так не тренує силу волі, як заняття спортом.

Закінчення на стор. 3

Визначено переможців

Редакція «Нашої громади» підбила підсумки конкурсу серед читачів «Ми – одна сім'я», оголошеного у листопаді минулого року.

У номінації «Мій улюблений рецепт» переможцями визначено Віру Багнюк з Лісного (за рецепти маринованої капусти та млинців), Віктора Осадчого з Володимирівки (за рецепти смаження м'яса в клярі та соління сала) та Валентину Криворотову з Володимирівки (за рецепт консервування баклажанів).

У номінації «А це був випадок...» перемогли Таїсія Громова з Катеринівки (яка розповіла про школярку, яка 1 вересня на уроці заспівала пісню про кохання до жонатого чоловіка), Наталія Гаврильченко з Катеринівки (авторка розповіді про kota, якому набридли компліменти), Микола Ярмоленко з Лісного (який описав, як тамадою на весіллі розіграв одного з гостей, і той кинувся на нього з вилами).

У конкурсі «Мені це допомагає» переможцями визначено Ганну Сапу з Обознівки (за рецепти засобів від підвищеного артеріального тиску та для поліпшення зору) та Любов Ковган з Катеринівки (за рецепт «чудодейні бджоли»).

Переможці отримають цінні призи. Про місце і час вручення призов повідомимо кожного особисто.

Час єднатися

Про національне коріння і бюджетну гармонію

Грузьківська та Івано-Благодатненська сільські ради Кіровоградського району ухвалили минулого місяця рішення про об'єднання підпорядкованих їм сіл в одну територіальну громаду з адміністративним центром у Грузькому.

Треба зазначити, що Грузьке торік закликала до об'єднання вісім сусідніх громад, та лише івано-благодатненці погодилися на це. Того ж минулого року грузьківці отримували таке ж запрошення від обознівців, які на той час ініціювали утворення Катеринівської ОТГ. Але Грузьківська сільрада відмовилася від такого об'єднання, пославшись на те, що у них – інший етнос,

ніж у Катеринівці та Обознівці (є письмова відповідь про це).

Що ж до Івано-Благодатного, то, як підкреслило інтернет-видання «Кіровоград24.com», об'єднання Грузького з ним цілком логічне – «обидві території об'єднані спільною історико-культурною особливістю – переважна більшість населення мають молдавське коріння, дотримуються національних традицій».

Чи не надто великого значення надають у Грузькому етнічному чиннику? І чи впевнені вони у фінансовій спроможності громади, яку створюють спільно з івано-благодатненцями? З цими запитаннями кореспондент

«Нашої громади» звернувся до грузьківського сільського голови Сергія Кучера.

Як відповів посадовець, він переконаний, що при об'єднанні громад етнічно-культурний фактор треба враховувати «в гармонії» з економічним. Щоправда, сказати, що в тому ж Івано-Благодатному майже всі – молдовани, він не може. Що стосується фінансового боку питання, Сергій Кучер покладає сподівання на гранти і зручне географічне положення (яке, на думку посадовця, сприятиме розвитку місцевої економіки).

Закінчення на стор. 2

Неплатникам аліментів діватись нікуди

Мабуть, немає в Україні більш ефективної реформи, як та, що стосується злісних неплатників аліментів. Розроблені заходи, зокрема, закон про посилення відповідальності цієї категорії громадян, забезпечують швидкі і помітні результати. Про це минулого понеділка говорилося на прес-конференції в обласному управлінні юстиції.

Керівник відомства Вадим Гуцул навів таке порівняння: якщо за весь минулий рік у рахунок заборгованих аліментів було стягнуто 65 мільйонів гривень, то лише за два місяці нинішнього – 13,5 мільйона гривень. Притомно, що нині багато боржників добровільно сплачує чималі кошти своїм дітям. До цього їх спонукає небажання потрапити під такі обмеження, як заборона на виїзд за кордон, на право управління транспортом, використання вогнепальної мисливської зброї тощо. До слова, за час дії згаданого закону (із 6 лютого) 3 325 боржникам уже обмежено право виїзду за кордон, ще 2 053 – обмежено право на управління автотранспортом.

Є управа й на тих злісних неплатників аліментів, які можуть, але відмовляються працювати, – їх примусово залучають до

суспільно-корисної праці. Зароблені таким чином кошти повністю переказують дітям. Якщо порушник уникає суспільно-корисної праці, до нього застосовується адміністративний арешт. Крім того, батьки, котрі не сплачують аліменти більше трьох місяців, автоматично потрапляють до загальнодержавного реєстру, а заборгованість понад півроку є підставою для відкриття провадження про примусове стягнення аліментів.

Про чималі масштаби проблеми з несплатою аліментів свідчать дані, що їх навів під час прес-конференції заступник начальника управління з питань державної виконавчої служби Віктор Журавко. Так, за його словами, нині на виконанні у відділах ДВС області перебуває 18 620 виконавчих документів про стягнення аліментів на утримання 23 022 дітей.

Працівники управління юстиції велику надію покладають на співпрацю в цьому питанні з поліцією, прикордонною службою та органами місцевого самоврядування.

Сергій ЧОРНИЙ

На знімку: В. Журавко та В. Гуцул.

Час єднатися

Закінчення. Поч. на стор. 1

Також Сергій Кучер повідомив, що нині чекає постанови ЦВК про призначення в громаді, утвореній Грузьким та Івано-Благодатним, перших місцевих виборів.

А ще він сподівається, що до них приєднаються сусіди, у першу чергу овсяниківці (які торік відмовилися від об'єднання з Грузьким).

Автор цих рядків звернувся до овсяниківського сільського голови Олександра Щербини, щоб з'ясувати, чи не передумали, бува, в очолюваній ним громаді щодо об'єднання з Грузьким. Той відповів:

– Ні. Не бачимо перспективи в об'єднанні з Грузьким.

Як пояснив Олександр Щер-

В об'єднану громаду – всім районом?

Минулого тижня у Вільшанці відбулися громадські слухання стосовно створення об'єднаної територіальної громади.

Як повідомляється на сайті облдержадміністрації, «на відміну від інших, великих за чисельністю населення районів, де досі дискутують стосовно створення ОТГ, громада Вільшанщини взяла курс на об'єднання в одну територіальну громаду». Так, більшість учасників слухань висловилися саме за такий формат ОТГ. Далі це питання розгляне Вільшанська селищна

біна, він не вірить, що такий формат ОТГ дозволить суттєво поліпшити життя людей.

Залишається побажати овсяниківцям знайти серед сусідів громаду, об'єднання з якою дозволило б підняти їхню економіку і рівень життя людей. А грузьківцям й івано-благодатненцям, які уже об'єдналися, – наповнити місцевий бюджет в такій мірі, щоб його вистачало на гармонійний розвиток території. Бо бюджет, який Грузьківська сільська рада затвердила на нинішній рік до об'єднання з Грузьким, так охарактеризувати не можна: доходів заплановано отримати 3607150 гривень, майже половину цих коштів – 1621990 гривень – вирішено витратити на апарат сільради.

Віктор ІВАНЕНКО

рада.

У Вільшанському районі діють селища та 14 сільських рад, проживають понад тринадцять тисяч людей (у 24 населених пунктах).

Варто зазначити, що принцип «Один район – одна громада» свого часу наполегливо пропагувався і в Кіровоградському районі. При цьому за ймовірний адмінцентр громади розглядалося Соколівське. Як пояснила голова Соколівської ОТГ Інна Завірюха, громаді Соколівського ця ідея не сподобалася.

Жінки нашого краю в Українській революції

З нагоди столітнього ювілею Української революції (1917–1921 роки) згадують переважно чоловіків. Зокрема, уродженця Єлисаветграда Володимира Винниченка – автора Універсалів Центральної Ради, керівника Директорії, або про уродженця Голованівського району Всеволода Голубовича – голову ради народних міністрів, міністра закордонних справ УНР. Тим

часом архіви поступово відкривають імена все нових героїв. Віднедавна знаємо про героїчний подвиг єлисаветградця Володі Шульгина під Крутами, а також про інших учасників знаменитого бою: двох уродженців Глодосів Новоукраїнського району Михайла Михайлика, Семена Могили та народженого в Гурівці Долинського району Сергія Горьчка.

Утім, не рідше пишуть і про двох «принцес революції» (за влучним висловом письменника Григорія Гусейнова): Галину Кузьменко та Марусю Нікіфорову. Перша, дружина Нестора Махна, була ще й нашою землячкою, бо родом з Піщаного Броду. А друга, отаманша, котра своїм бронепотягом наводила жах на мирних жителів Єлисаветграда.

Менше знаємо про жінок, які боролися не за «матір анархію», а за самостійну неньку Україну. Так, наприклад, громадською діячкою та урядовцем Української Народної Республіки була уродженка Знамянки Віра Веденська. Народилася вона в сім'ї священика Якова Матвійовича та Марії Вікторівни. Була дружиною сотника Армії УНР Михайла Веденського (у 1906 році закінчив Єлисаветградську гімназію, а з 1912 року в служив у «саперному батальйоні в Одесі-Єлисаветграді»). Віра закінчила Єлисаветградську жіночу гімназію (1904). Разом з чоловіком була членом Петербурзької української громади (з 1909). В 1914 році повернулася в Україну. Працювала урядовцем Слобідської залізниці, а з 1918 – в Києві, в департаменті МВС та в Міністер-

стві. Надзвичайно цікавою особистістю Української революції була Харитина (Тіна) Пекарчук (Книщенко). З нашим краєм її пов'язує період з березня по грудень 1918 року, коли вона працювала машиністкою-друкаркою Єлисаветградської повітової комендатури, місцевого Союзу кооператорів та стала одним з організаторів Богунського полку. Як не дивно, але народилася Тіна 1894 року в Сімферополі в заможній польській сім'ї Антона та Марії Ізбицьких. Початок її свідомої українізації поклали пісні сезонних робітників у батьківських маєтках на Полтавщині та Київщині, де бувала на канікулах. Після закінчення

Сімферопольської гімназії Тіна вийшла заміж за полтавчанина Адріана Книщенка, мобілізува-

Харитина Пекарчук у роки революції

ного на фронті Першої світової війни у 1914 році. Сама ж закінчила курси сестер-жалібниць. У 1917 році стала співзасновником Сімферопольської «Просвіти», а також учасницею українізації трьох російських полків, розквартированих в Криму. Успіхом її діяльності стало те, що 17 травня декілька тисяч солдатів з українськими прапорами маршували головними вулицями Сімферополя. Наприкінці року як вояк українізованого батальйону виїхала до корпусу генерала Павла Скоропадського. Під час антигетьманського повстання вступила до полку імені Івана Богуна. В армії УНР з рушницею в руках під іменем Тіни Книщенко воювала з більшовиками. Під час відступу українських військ з Єлисаветграда на Помічну-Голту-Бірзулу брала участь у багатьох боях. Потім завідувала санітарним потягом Південно-Західного фронту Армії УНР та «Запорізь-

кої Січі» отамана Юхима Божка (1919). Один з побратимів по «Запорізькій Січі» так згадував про неї: «Я подивляв відвагу пані Тіни. Вона була тоді й сестрою, й вояком. Коли йшли в атаку на ворога, то Тіна завжди йшла в атаку попереду з рушницею в руках, а коли відступали, то Тіна в останній лаві відстрілювалася і одночасно забирала з поля бою на вози поранених вояків та опікувалася ними як сестра-жалібниця, за що всі вояки її дуже любили. Пані Харитина була, є і буде найбільшою героїнею, для котрої не маю слів, якими б її обдарувати і вславити». Харитина також була учасницею Зимового

Харитина Пекарчук в еміграції

походу в складі 1-ої сотні кінного Мазепинського полку Армії УНР (грудень 1919). В ході боїв була спершу контужена, а потім поранена в живіт. Перехворіла тифом. «Козаки мене любили і я ніколи не мала від них жодної прикраси, – згадувала пізніше. І ще: – Все, що я робила, то був молодечий запал і любов до українського народу». Її життя варте книг і кінофільмів.

Додамо, що обидві патріотки закінчили життєвий шлях за кордоном.

Федір ШЕПЕЛЬ, краєзнавець

«Срібло» за «золоту» рибку

Друге місце в обласній олімпіаді з трудового навчання посів учень дев'ятого класу Володимирівської школи Владислав Байрачний. Це вже не перший його успіх як умільця. Торік «Наша громада» вже повідомляла про те, що Владиславу не було рівних на районній олімпіаді, виготовлені ним вироби з дерева журі визначило найкращими.

За словами вчителя трудового навчання цієї школи, її директора Михайла Жаруна, з Владиславих виробів найбільше вразив журі обласної олімпіади брелок з дерева і оргскла у формі «золотої» риби з підсвіткою (брелок залишився у Кропивницькому, тому сфотографувати його не вдалося).

– Владислав дуже ретельно готувався до обласної олімпіади, – наголосив Михайло

Жарун. – Саме були канікули, і хлопчина відвідував шкільну майстерню, хоч проживає він не у Володимирівці, а в Лісному.

Треба відзначити, що учні Володимирівської школи не без успіху беруть участь у різних олімпіадах та конкурсах. Така вже склалася тут традиція.

Сергій Євенко: Вважаю, на посту голови хліб даром не їв

55-річчя відзначив днями Сергій Євенко, виконуючий обов'язки старости Володимирівки. Привітала його і редакція «НГ». Заодно наш кореспондент розпитав ювіляра про його життя, принципи, захоплення.

Перше запитання стосувалося дитинства. Сергій Степанович розповів, що родом він – з Дібрівки Новомиргородського району, що там закінчив восьмирічку, а потім навчався у десятирічці в Оситняжці того ж району. За словами Євенка, він змалку відчув потяг до історії. Школярем зачитувався романами Склярєнка, Ле, Загребельного. Його дитинство, юність припали на так звані застійні роки. У той період школярів залучали до так званої суспільно корисної праці.

– Пам'ятаю, як у п'ятому чи шостому класі ми розкидали на буряковому полі корисних жучків, щоб вони знищили шкідливого довгоноса, – розповів Сергій Степанович. – А старшокласником я вже працював на цегельному заводі. Тяжка робота! Але платили добре. У місяць отримував і сто двадцять, і сто тридцять карбованців.

Далі Сергій Євенко розповів, що після трирічної військової служби у північному флоті (бачив північне сяйво, знає, що це таке: півроку – ніч, півроку – день) вступив на істфак Кіровоградського педінституту.

– Навчатися подобалося, – згадує. – Закінчив інститут на «відмінно», але диплом отримав синій.

Копір диплома він пояснює тим, що не належав до підлабузників і вискокоч. За словами Євенка, позначилося й те, що він, коли йому запропонували вступити в партію, відмовився

(мовляв, нехай його студенти висувують у комуністи, сам – не хоче).

– Я тоді максималістом був, – пояснив.

Володимирівську школу він вибрав для роботи тому, що з цього села – його дружина. (Вона теж закінчила істфак. Їхні діти, до речі, згодом теж вивчилися на істориків).

– Я потрапив у чудовий колектив, – зауважив Євенко. – Половина вчителів – молоді спеціалісти. Дітей навчати мені сподобалося.

Пригадав Сергій Степанович і такий випадок. Якось повіз дітей на олімпіаду у Кіровоград. При в'їзді в обласний центр в котрий раз звернув увагу на транспарант: «Зітремо грань між селом і містом», який його дуже дратував (бо, побувавши у великих містах, усвідомив: стерти цю грань – неможливо). У Кіровограді ж, поки учні виконували завдання, розташувався у шкільній учительській.

– Поряд були міські вчителі, шановані та титуловані. І почув я від них: понавозили сюди село. Це так мене заїло! – розповів Сергій Євенко. – А володимирівські учні потім в Київ на олімпіади їздили. Це значить, що сільські діти – не гірші, ніж міські. Хоча й навчаються та живуть в гірших умовах.

Також Євенко зізнався, що за 20 років вчителювання він дуже змінився:

– Я вже не такий категоричний, як колись. Та й теперіш-

ні діти не сприймають категоричності у вчителів. Виховні методи тридцятирічної давнини нині не спрацьовують.

А ось що відповів Сергій Степанович на запитання про те, чому близько десяти років тому він вперше висунувся на пост сільського голови («Можливо, зарплата привабила?» – прямо запитав автор цих рядків).

– Ні, в зарплаті я програв. Вчителем отримував би на декілька тисяч гривень більше, – запевнив Сергій Євенко. І розповів, як на президентських виборах 2004 року очолював виборчу комісію, як його звинувачу-

вали в тому, чого не вчиняв (хоча й справжнього звинувачення не було – усього-на-всього негарні плітки поширилися). За словами Євенка, після того він вирішив з'ясувати, чи довіряє йому громада. Виявилось, що так. Потім його ще двічі обирали на пост голови.

Можливо, Євенко, висувуючись на цю посаду уперше, не усвідомлював, що радикальних поліпшень в селі не забезпечить (адже до децентралізації сільради не мали ні достатніх коштів, ні повноважень)?

– Усе це я розумів, – каже Сергій Степанович. – Я ставив

перед собою завдання хоча б зберегти те, що було. Коли мене вперше обрали головою, бюджет був порожнім. Згодом ми стали бездотаційним селом. Це, звісно, – не тільки моя заслуга. Розвивалася економіка, більше податків надходило. Хоча й я, вважаю, свій хліб не даром їв.

Звісно ж, коли торік катеринівці, обознівці торік почали закликати володимирівців до об'єднання, Євенко усвідомлював: це означає дострокове припинення його як сільського голови повноважень.

– Але я і депутати сільради дали людям можливість висловитися з цього приводу, – каже Сергій Степанович. – Ми організували письмове опитування (хоча цього закон не вимагає), результати якого показали: більшість володимирівців – за об'єднання з Катеринівкою, а не з Могутнім (яке нас теж закликало до цього). Документи з тими підписами зберігаю.

Розповів Сергій Євенко і про своє захоплення народним співом:

– У художній самодіяльності я – з юності. Тепер співаю у складі місцевого колективу «На струнах душі». Ми й в гостях у Оксани Пекун були – виступали у її телепрограмі «Фольк-music». Вважаю, у житті треба прагнути гармонії. З оточенням, із собою самим. Гармонію в моє життя приносить гарна пісня.

Віктор ІВАНЕНКО

Про це писала «Зоря комунізму»

Так починали розробляти Лівобережний

«Плани невід'ємні від життя». Це – заголовок замітки, опублікованої у районці за 11 січня 1973 року, про те, як катеринівські гірники включилися у всесоюзне змагання працівників промисловості, будівництва і транспорту за дострокове виконання річного народногосподарського плану (автор – головний інженер рудоуправління Геннадій Макеев).

Повідомляється, що працівники підприємства зобов'язалися видобути за рік 12 тисяч тонн вогнетривкої глини, розкрити 40 тисяч тонн породи, реалізувати понад план продукції вартістю 10 тисяч карбованців, стільки ж отримати чистого прибутку, при цьому ще й зекономити 60 тисяч кіловат-годин електроенергії.

Зазначається, що гірники тільки почали розробляти родовище на лівому березі Грузької. «Стараються водії і екскаваторники, щоб у другій половині 1974 року пішла перша глина нового родовища державі».

Не магазин, а жах

Не одне десятиліття у рубриках районки «Охрім Редька» та «Пошта Охрима Редьки» публікувалися сатиричні матеріали. У випуску за 23 січня 1974 року Охрім Редька висміяв керівництво Володимирівського споживчого товариства за жахливий стан магазину в Осикуватому. «Двері не зачиняються, стіни поцвіли, стеля от-от обвалиться», – так описано той заклад

торгівлі. Крім того, споживче товариство критикується за бідний асортимент товару в тому ж магазині. Зазначається, що молоко сюди завозили востаннє ще в 1971 році, що не балують осикуватців і рибу.

29 грамів понад план

У «Зорі комунізму» за 16 січня надруковано замітку про тваринників деяких господарств району. Згадується добрим словом і свинарка відгодівельного радгоспу «Лісний» Олена Шиман. Повідомляється, що Олена Олександрівна забезпечує щодобовий приріст свиней в обсязі 579 грамів на голову – при плані 550 грамів.

«Люби своє село»

Під таким заголовком у «Зорі комунізму» за 25 січня 1973 року опубліковано замітку про підсумки районного конкурсу на звання села зразкового санітарного стану (автор – головний лікар райсанепідстанції Іван Курята). Серед найблагоустроєніших куточків району називається територія Обознівської сільради. Зазначається, що колгоспники протягом 1972 року чотири рази виходили на суботники.

Закінчення. Поч. на стор. 1

– Чи має значення для учня особистість учителя, керівника гуртка, тренера? Якими, на твою думку, вони повинні бути?

– Від того, хто тебе навчає, залежить дуже багато, тому вчителі, керівники гуртків, тренери повинні бути сучасними, йти, як мовиться в ногу з часом, своїми діями і вчинкам викликати в дітей довіру, інакше бажаного результату ніхто не досягне.

– Ти навчаєшся в дев'ятому класі, отже маєш неповнозрілий процес. Виходячи цього, дай відповідь на «доросле» запитання: якби ти була міністром освіти, що б змінила в

«Щоб розвиватися, потрібні велике бажання і сила волі»

школі? Що там зайве, а чого бракує?

– Ой, це справді запитання для дорослих! Відразу й не відповісиш на нього... Але все-таки мені здається, що кардинально змінювати в школі нічого не потрібно. Завдання дітей – отримати максимальну кількість знань і сьогоднішня школа їх дає.

– Чого бракує для молоді в Катеринівці?

– Живого спілкування. Ми живемо у віртуальному світі, нам бракує справжніх емоцій та почуттів, бо їх замінили гаджети,

соціальні мережі.

– Твій план на найближчі роки: закінчивши школу, де хотілося б продовжити навчання?

– Моя мрія – стати викладачем фізичної культури, а тому я вже обрала для себе навчальний заклад – Центральноукраїнський державний педагогічний університет імені Володимира Винниченка.

– Тоді бажаю успіху!

– Дякую.

Сергій ЧОРНИЙ

Із залу суду

На здирництві попався у вересні торік працівник Кіровоградського районного відділення поліції. Нещодавно справу стосовно цього чоловіка, уже без певних занять, розглянув Кіровоградський районний суд. Ось про що йдеться у вирокі.

Усе почалося з того, що наприкінці серпня 2017 року власниця магазину у Покровському звернулася по телефону в поліцію із заявою про грабунки: мовляв, такий-то нахаба відкрито викрав із закладу пляшку настоянки та упаковку копченої риби. Аби розібратися в цьому випадку, слідчий районного відділення поліції доручив одному з оперативників знайти любителя копченої риби, опитати його та очевидців пригоди.

Опер осідлав службове авто і – у Покровське. Розшукавши лиходія, він пообіцяв йому, що

допоможе уникнути неприємностей, і зажадав за це тисячу доларів. Той погодився. У середині вересня він знову зустрівся з опером, щоб вручити йому перший, так би мовити, транш – 17 тисяч гривень.

Отримавши грошки, поліцейський негайно поїхав службовою машиною у Покровське, де завітав до власниці магазину і домігся того, що вона письмово відмовилася від претензій до грабіжника.

За рибу гроші

Можна припустити, що в Кропивницький опер повертався як на крилах. Та біля ресторану «Казанова» його зупинили працівники облуправління СБУ й місцевого підрозділу департаменту внутрішньої безпеки Національної поліції. Вони вилучили у поліціанта 17 тисяч гривень. Гроші виявилися попередньо поміченими працівниками УСБУ. Стосовно здирника порушили кримінальне провадження, його звільнили з поліції.

Наприкінці 2017 року експлуатаційний уклад угоду з прокурором про те, що визнає вину і зобов'язується сплатити штраф у розмірі 12750 гривень. Саме цю угоду й затвердив нещодавно районний суд.

Іван КИДРАТЕНКО

На знімку: під час затримання на хабарі.

Молодий був у військовому кашкеті, молода – у фаті з марлі

Спілкуючись з літніми людьми, які проживають у наших селах, частенько чую, що вони – приїжджі. Завжди намагаюся з'ясувати: які ж блага покликали у наш край їх чи їхніх батьків?

– А хто його зна, – так відповів на це запитання Віктор Протасов, житель Осикуватого. – Я ж малий був, коли перебралася сюди з Брянщини.

Як далі уточнив Віктор Григорович, то було 1952 року, а сам він народився 1939-го. І додав:

– Тут, в Осикуватому, жили мої дід з бабою. Вони й написали нам листа: переїжджайте сюди. Батьки так і зробили. А чим там, на Брянщині, нам погано було – не скажу.

– Ми їх, переселенців, називали кацапами, – до розмови підключилася Олена Капітонівна, дружина Віктора Протасова. (Оте «кацапи» у неї – без найменшого негативного відтінку.)

Далі дізнаюся, що тяжку працю в колгоспі Віктору Григоровичу довелося пізнати відразу після переїзду в Осикувате. Перший рік пас овець, другий – корів, потім йому доручили коней з підводою, возив ними і зерно з поля, і корм на ферми худоби.

– А як же школа? – цікавлюся.

– Він ще там закінчив два класи, – відповідає Олена Капітонівна («Там» – це на Брянщині). – Тут уже було не до науки.

– Не два класи, а чотири, – поправляє дружину господар.

– Ага, з коридором, – сміється та.

Запитую у Протасових, як вони познайомилися. Олена Капітонівна розказує, що це було 1960 року, коли її суджений тіль-

ки з армії прийшов, а вона третій рік корів доїла в колгоспі.

– Вітіна сестра розповіла мені, що він мною одразу зацікавився, – згадала пенсіонерка. – Мовляв, що то за дівчина така. А сестра йому: забув Ленку Капітонову? Він же старший од мене, як парубкував до армії, то на мене уваги не звертав.

На запитання, чим привабив її Віктор, Олена Капітонівна відповіла так:

– Бойовий був, роботящий, веселий!

Прошу Протасових описати їхнє весілля. Слово знову бере Олена Капітонівна. Розповідає, що Віктор був у чорному костюмі, якого саме справив, і військовому кашкеті (з армії ж недавно повернувся!), а сама вбралася в «розовеньке плаття з блістінкою», спеціально пошите сільською модисткою, фату ж виготовила зі шматка марлі, яку

подарували дівчата з колгоспної молочарки (через марлю там проціджували молоко).

Гуляли, за словами Протасової, весілля удома і в невеликій компанії: «в хату влізли тридцять чоловік – найрідніші».

Розповівши про одруження, Олена Капітонівна порушила тему про свою тяжку роботу в колгоспі:

– Ми і доїли корів, і годували їх, і вичищали біля них. За добру роботу нам давали грамоти. А одну доярку навіть у Київ возили. Я не раз була депутатом сільради. А якось вибрали до районної. Чи були в нас доїльні апарати? Вони аж у вісімдесятих роках з'явилися. Я ж працювала дояркою з 1957-го по 1975-ий. Весь час у передовиках була. А залишила цю роботу, пішла на легшу, бо операцію перенесла.

Далі Протасова зауважила:

– Це я наполягла, щоб Віктор вивчився на тракториста. Я тоді саме синочка Гришу народила.

Віктор Григорович розповів, що з 1963 року по 1980-й працював механізатором, що роботу цю любив, що зарплату добру отримував (бувало, по триста карбованців на місяць).

А у 1980-му сталося нещастя – Протасова при ремонті трактора тяжко поранило в голову. Віктор Григорович отримав за це від колгоспу компенсацію в розмірі сімдесяти карбованців, а згодом за порадою лікаря домігся, щоб призначили другу групу інвалідності. Як інвалідові йому доручили «легку» роботу – розвозити балонний газ.

– Під кінець робочого дня відчував, що голова моя – як казан, – згадує Протасов.

Відтоді стільки разів Віктор Григорович непритомнів, здавалося б, ні з того ні з сього! Та і він, і його дружина бадьоряться, згадуючи про молодість. Охоче вони показали й сімейний фотоальбом, упорядкований дочкою Наталією.

Віктор ІВАНЕНКО

Щоденний прогноз за місячним календарем

Сни обіцяють багато радості і здійснюються. Шлюбні, укладені сьогодні, будуть недовговічними.

18 березня – з легкістю виконуватимете усю домашню роботу. Приділіть увагу своїй зовнішності. Будьте готові розлучитися з речами, людьми, звичками. Хороша можливість зустріти коханню.

19 березня – сприятливий день для тих, хто займається бізнесом. Гроші сьогодні приходять

до тих, хто їх «завойовує», хто не просто мріє про матеріальний достаток, а робить усе можливе, щоб здійснити свою мрію.

20 березня – сьогодні не можна шкодувати ні часу, ні грошей на збільшення продуктивності свого підприємства. Вдалий час для збору інформації. Сприятливий день для торгових операцій.

21 березня – дотримуйтеся певних правил поведінки і прин-

ципів. Так ви вийдете із будь-якої суперечки переможцем. Відкиньте всі спогади, не чіпляйтеся за минуле, а прийміть усі трансформації і навіть потрясіння, які на вас можуть чекати.

22 березня – у все, що є у вашому житті, будь то кохання, сім'я чи професія – вкладайте усю свою душу. Можливо відкриєте в собі невідомі якості, не виявлений досі потенціал.

Що робити? Якнайшвидше зверніться до лікаря – він проведе огляд і призначить необхідне лікування.

Вузлики на пам'ять

• Щіпка орегано знижує кількість канцерогенів, які утворюються при смаженні м'яса. Ця спеція вбиває і кишкову паличку, якщо вона є в м'ясі. В народі орегано називають материнкою звичайною. Приправу можна додавати не тільки до смаженого, а й до тушкованого м'яса.

• Свиняче сало містить арахідінову кислоту, яка допомагає організму долати віруси. А якщо їсти сало з часником, то зменшується рівень холестерину в судинах. Ті ж, хто страждає запорами, дискінезією жовчного міхура, повинні починати ранок із сала, воно відмінне жовчогінне. І поснідав, і печінку почистив!

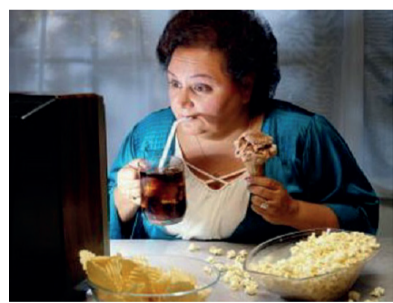
Сон після їди, не буде міцним і корисним, особливо – вночі

Болить біля пупа...

Не гострий, але неприємний біль в ділянці біля пупа буває при гастриті, гастроуденіті, а також виразковій хворобі шлунка і дванадцятипалої кишки.

Біль не такий гострий, як при апендициті: під грудьми (рос. – под. ложечкой) і біля пупа тягне, нудить, крутить. Так чи інакше біль пов'язаний з прийомом їжі. При гострому гастриті виникає відразу після їди, а при гастроуденіті і виразковій хворобі, навпаки, – на голодний шлунок. Після прийому їжі біль минає, але через деякий час знову нагадує про себе. Больовий синдром нерідко супроводжує печія, кисла відрижка, здуття живота, закріп або нестійкі випорожнення (при гастриті).

обхідно почекати мінімум 30 хв. після прийому їжі, тільки тоді закурювати.

Вживати фрукти можна лише за годину до їди або через годину після, але не відразу – вони уповільнюють травлення і можуть призвести до болю або здуття.

Приймати душ – це послаблює кровообіг в ділянці живота, тим самим погіршуючи травний процес.

16 березня – сьогодні не починайте нових справ, не варто і закінчувати проекти. Невдаче завершення перекреслить усе, що ви робили до того. Слід обмежити будь-які контакти.

17 березня – день відпочинку, насолоджуйтеся життям. корисні масаж і трав'яна ванна.

Ваше здоров'я

Не робіть цього відразу після їди

Правильно харчуватися – це мистецтво, що включає не тільки приготування здорової їжі, а й деякі звички, які напругу впливають на процес травлення і здоров'я. Вчені склали список речей, заборонених відразу ж після прийому їжі.

Чаювання з тортками відразу ж після основної страви – жакливий стрес для організму. Метаболізм сповільнюється, а зайві кіло відкладаються на проблемних місцях.

Куріння згубно впливає на процес травлення – гальмується виділення ферментів, що може призвести до серйозних проблем з обміном речовин і спровокувати захворювання шлунково-кишкового тракту. Не-

Тотчето вдома

Товстолобик святковий

Товстолобик, (1,5 кг), по 2 помідора, цибулини і моркви, 3 ст. л. консервованої кукурудзи, 2 ст. л. олії, по 1 ст. л. майонезу і приправи для риби, сіль, перець, свіжі овочі і маслини для прикрашання.

Рибу почистити. Натерти тушку зовні і всередині сіллю і приправою для риби, залишити на 15 хв. Цибулю дрібно нарізати, моркву натерти на дрібній тертці. Спасерувати овочі на олії до золотавого кольору, остудити, додати кукурудзу і нарізані овочі, посолити і поперчити за смаком. Рибу наповнити овочевою начинкою, зверху змастити сумішшю майонеза і лимонного соку. Запікати 1 год. в духовці при 180-200°C. Викласти рибу на блюдо, прикрасити овочами і маслинами.

Куряче філе зі спаржею

По 500 г курячого філе і спаржі, 2 кабачки, 200 г сметани, 1 ст. л. борошна, олія, сіль, перець, по дрібці сухого майорану, орегано, базиліка.

Спаржу опустити на 5 хв. у киплячу підсолену воду, відкинути на сито і обсмажити на олії. Філе нарізати шматочками, обсмажити на олії. Додати сіль, перець, спеції, сметану, перемішати і тушкувати 2 хв. Борошно розвести в 100 мл води, додати до філе і тушкувати на невеликому вогні приблизно 3 хв. Кабачки нарізати кружальцями і обсмажити на олії. Викласти кабачки і спаржу до філе, влити трохи води і тушкувати 10 хв.

Сирні тістечка

Тісто: 4 ст. л. борошна, 2 ст. л. какао, 2 яйця, 3 ст. л. цукру, 1/2 ч. л. розпушувача, сіль. Начинка: 300 г кисломолочного сиру, 1 яйце, 3 ст. л. цукру, 1 ч. л. ванільного цукру, 2 ст. л. сметани. Для прикрашання 50 г шоколаду.

Борошно, какао і розпушувач змішати. Відокремити білки від жовтків. Жовтки збити з цукром, білки – з дрібною солю. У борошняну масу вилити жовтки, потім білки. Із вказаних інгредієнтів приготувати сирну начинку і викласти у форму, вистелену пергаментом. Зверху рівномірно вилити тісто. Випікати в духовці 25-30 хв. при 180°C. Готовий корж розрізати на тістечка. На водяній бані розтопити шоколад, злегка остудити і прикрасити верх тістечок.